

Arrest

nr. 96 571 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 1 februari 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 januari 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 januari 2013.

Gelet op titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 februari 2013 om 11 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken. M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 december 2012 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op basis van een onderzoek van haar vingerafdrukken werd vastgesteld dat de verzoekende partij reeds asiel aanvroeg in Italië.

Op 8 januari 2013 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening). Omdat de Belgische autoriteiten geen antwoord kregen, worden op 24 januari 2013 de Italiaanse autoriteiten erop gewezen via een Tacit-agreement dat zij in toepassing van artikel 20 § 1c van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag.

Op 29 januari 2013, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats aan de verzoekende partij.

De motieven van de bestreden beslissing luiden:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten A.L.A. (...) geboren te Baalbeck, op (in) (...) van nationaliteit te zijn : Libanon die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 18.12.2012 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 11.09.2007 asiel vroeg in Varese (Italië). Tijdens zijn verhoor en na confrontatie met deze informatie bevestigde de betrokkene dat hij asiel vroeg in Italië. Hij kreeg naar eigen zeggen een verblijfsvergunning, die een jaar geldig was, maar keerde in september of oktober 2009 vanuit Italië uit vrije wil terug naar Libanon. De betrokkene verliet Libanon op 13.12.2012 en reisde per boot naar Turkije, waar hij op 14.12.2012 met een vrachtwagen en via een door hem niet gekende route vertrok met bestemming België. We merken op dat de betrokkene geen enkel bewijs aanbrengt van zijn verklaarde terugkeer naar Libanon in 2009. Bovendien blijken de verklaringen van de betrokkene betreffende zijn vertrek uit Libanon uitermate vaag en onverifieerbaar.

Omdat op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat de verantwoordelijkheid van Italië eindigde op grond van artikel 16(3) van Verordening 343/2003 werd op 08.01.2013 een verzoek voor terugname van de betrokkene gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die niet binnen de door Verordening 343/2003 gestelde termijn hebben geantwoord op ons verzoek. Artikel 20(1)b van Verordening 343/2003 stelt dat de voor terugname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken moet antwoorden op verzoeken voor terugname op grond van artikel 16, lid 1,c)d) en e) en die zijn gebaseerd op via het Eurodac-systeem verkregen gegevens. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 20(1)c gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 20(1)c van Verordening 343/2003 op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg, nadat hij eerder asiel vroeg in Italië (vraag 38) en of hij met betrekking tot omstandigheden

met betrekking tot opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat België een gastvrij land is. Hij verklaarde verder niet naar Italië te willen gaan.

We merken op dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor dat hij niet naar Italië wil gaan, maar duidde dit niet nader. Hij uitte tijdens zijn verhoor geen vrees ten overstaan van de Italiaanse instanties en maakte geen melding van feiten, ervaringen of omstandigheden, die aannemelijk zouden maken dat de betrokkene door overdracht aan Italië risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. Hij bracht met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen aan die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen.

We benadrukken dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", Oslo, april 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern, mei 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat hij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten (rapport OSAR p. 20). Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties. Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (rapport NOAS, p.20). Zo worden in het centrum "Centro Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport NOAS, p. 23). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Italië in het nabije verleden een uitzonderlijk toestroom van immigranten kende door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld

aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 30.10.2012 dat hij lijdt aan astma. Hij bracht echter geen attesten of andere elementen betreffende zijn gezondheid aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat de betrokkene door redenen van gezondheid bij overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen moet worden besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zouden vormen.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(1) jc van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties."

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de

vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terughoudingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbaar termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Een repatriëring is voorzien op 19 februari 2013. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erblière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Een repatriëring was voorzien op 19 februari 2013. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan. Gelet op hetgeen voorafgaat is de exceptie van de verwerende partij ongegrond.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die

de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 EVRM. Het middel luidt als volgt:

“Principes

Artikel 3 E.V.R.M. stelt dat « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. »;

Dat, « D'après la jurisprudence de la Cour, un mauvais traitement, y compris une peine, doit atteindre un minimum de gravité pour tomber sous le coup de l'article 3 (art. 3). L'appréciation de ce minimum est relative par essence; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, et notamment de la nature et du contexte du traitement ou de la peine ainsi que de ses modalités d'exécution, de sa durée, de ses

effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (arrêt Irlande contre Royaume-Uni précité, série A no 25, p. 65, § 162, et arrêt Tyrer du 25 avril 1978, série A no 26, pp. 14-15, §§ 29-30). La Cour a estimé un certain traitement à la fois "inhumain", pour avoir été appliqué avec préméditation pendant des heures et avoir causé "sinon de véritables lésions, du moins de vives souffrances physiques et morales", et "dégradant" parce que de "nature à créer [en ses victimes] des sentiments de peur, d'angoisse et d'infériorité propres à les humilier, à les avilir et à briser éventuellement leur résistance physique ou morale" (arrêt Irlande contre Royaume-Uni précité, p. 66, § 167). Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne soient "inhumains" ou "dégradants", la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de peine légitime (arrêt Tyrer, loc. cit.). En la matière, il échet de tenir compte non seulement de la souffrance physique mais aussi, en cas de long délai avant l'exécution de la peine, de l'angoisse morale éprouvée par le condamné dans l'attente des violences qu'on se prépare à lui infliger.»

Dat dit verbod absoluut is en het verbod inhoudt om iemand te verwijderen naar een land waar er een reëel risico op onterende behandeling bestaat;

Dat het EHRM beschouwt het «non-refoulement» verplichting als "inherent" aan artikel 3 E.V.R.M.;

Dat dit ook inhoudt voor een staat die een bevel om het grondgebied te verlaten wil laten uitvoeren dat er een probleem kan ontstaan als er redenen bestaan dat de persoon aan een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. zal worden onderworpen^ ;

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 E.V.R.M.;

Overwegende dat volgens het Europees Hof het begin van bewijs van een risico op schending van artikel 3 E.V.R.M. als volgt kan worden bij gebracht : « dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, éventuellement à l'aide des sources mentionnées au paragraphe précédent, qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé » . ;

Dat het EHRM voormelde bewijslast heeft toegepast in een gelijkaardige dublinzaak ;

Dat in de zaak MS.S. tegen België en Griekenland het Europees Hof het volgende liet gelden :

"358. Eu égard à ce qui précède, la Cour estime qu'au moment d'expulser le requérant, les autorités belges savaient ou devaient savoir qu'il n'avait aucune garantie de voir sa demande d'asile examinée sérieusement par les autorités grecques. De plus, elles avaient les moyens de s'opposer à son transfert. 359. Le Gouvernement soutient que, devant les autorités belges, le requérant n'a pas suffisamment individualisé le risque de ne pas avoir accès à la procédure d'asile et d'être victime d'un refoulement par les autorités grecques. La Cour estime cependant qu'il revenait précisément aux autorités belges, devant la situation telle que décrite ci-dessus, de ne pas se contenter de présumer que le requérant recevrait un traitement conforme aux exigences de la Convention mais au contraire de s'enquérir, au préalable, de la manière dont les autorités grecques appliquaient la législation en matière d'asile en pratique. Ce faisant, elles auraient pu constater que les risques invoqués par le requérant étaient suffisamment réels et individualisés pour relever de l'article 3. Le fait qu'un grand nombre de demandeurs d'asile en Grèce se trouvent dans la même situation que le requérant ne fait pas obstacle au caractère individualisé du risque invoqué, dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (voir, mutatis mutandis, Saadi précité, § 132). » ;

Onmenselijke, dan wel onterende behandeling bij gebrek aan opvang

Het is duidelijk dat verzoeker bij de verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M.; Verzoeker meent immers dat hij op straat zal terechtkomen zoals de praktijk in Italië werd beschreven in talrijke mensenrechtenrapporten; Het gebrek aan opvang aan een persoon die zijn herkomstland heeft ontvlucht om redenen zoals vermeld in artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, maakt volgens de rechtspraak van het Hof een onmenselijke behandeling uit;

Het volstaat hier te verwijzen naar het arrest M.S.S., waarbij het Hof het volgende oordeelde:

IL SUR LA VIOLATION ALLEGUEE DE L' ARTICLE 3 DE LA CONVENTION PAR LA GRECE DU FAIT DES CONDITIONS D'EXISTENCE DU REQUERANT

235. Le requérant allègue que la situation de dénuement total dans laquelle il s'est trouvé depuis son arrivé en Grèce a constitué un traitement contraire à l'article 3 précité.

(...)

2. Sur le fond

249. La Cour a déjà rappelé les principes généraux qui se dégagent de la jurisprudence relative à l'article 3 de la Convention et qui s'appliquent en l'espèce (paragraphe 216-222 ci-dessus). Elle estime également nécessaire de rappeler que l'article 3 ne saurait être interprété comme obligeant les Hautes Parties contractantes à garantir un droit au logement à toute personne relevant de leur juridiction (Chapman, précité, § 99). Il ne saurait non plus être tiré de l'article 3 un devoir général de fournir aux réfugiés une assistance financière pour que ceux-ci puissent maintenir un certain niveau de vie (Muslim c. Turquie, n° 53566/99, § 85, 26 avril 2005).

250. La Cour est cependant d'avis que la question à trancher en l'espèce ne se pose pas en ces termes. A la différence de l'affaire Muslim (précitée, §§ 83 et 84), l'obligation de fournir un logement et des conditions matérielles décentes aux demandeurs d'asile démunis fait à ce jour partie du droit positif et pèse sur les autorités grecques en vertu des termes mêmes de la législation nationale qui transpose le droit communautaire, à savoir la directive 2003/9 du 27 janvier 2003 relative à des normes minimales pour l'accueil des demandeurs d'asile dans les Etats membres (dite « directive Accueil », paragraphe 84 ci-dessus). Ce que le requérant reproche aux autorités grecques en l'espèce, c'est l'impossibilité dans laquelle il s'est trouvé, de par leur action ou leurs omissions délibérées, de jouir en pratique de ces droits afin de pourvoir à ses besoins essentiels.

251. La Cour accorde un poids important au statut du requérant qui est demandeur d'asile et appartient de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable qui a besoin d'une protection spéciale (voir, mutatis mutandis, Or sus et autres c. Croatie [GC], n° 15766/03, § 147, CEDH 2010-...). Elle note que ce besoin d'une protection spéciale fait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort de la Convention de Genève, du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive Accueil de l'Union européenne.

252. Ceci étant dit, la Cour doit déterminer si une situation de dénuement matériel extrême peut soulever un problème sous l'angle de l'article 3.

253. La Cour rappelle qu'elle n'a pas exclu « la possibilité que la responsabilité de l'Etat soit engagée [sous l'angle de l'article 3] par un traitement dans le cadre duquel un requérant totalement dépendant de l'aide publique serait confronté à l'indifférence des autorités alors qu'il se trouverait dans une situation de privation ou de manque à ce point grave qu'elle serait incompatible avec la dignité humaine » (Budina c. Russie, déc., n°45603/05, CEDH 2009 -...).

254. Elle constate que la situation dans laquelle s'est trouvé le requérant est d'une particulière gravité. Il explique avoir vécu pendant des mois dans le dénuement le plus total et n'avoir pu faire face à aucun de ses besoins les plus élémentaires : se nourrir, se laver et se loger. A cela s'ajoutait, l'angoisse permanente d'être attaqué et volé ainsi que l'absence totale de perspective de voir sa situation s'améliorer. C'est pour en finir avec cette situation de précarité et de dénuement matériel et psychologique qu'il a tenté à plusieurs reprises de quitter la Grèce.

255. La Cour note dans les observations du Commissaire aux Droits de l'Homme du Conseil de l'Europe et du HCR ainsi que dans les rapports des organisations non gouvernementales (paragraphe 160 ci-dessus) que la situation décrite par le requérant est un phénomène à grande échelle et correspond à la réalité pour un grand nombre de demandeurs d'asile présentant le même profil que le requérant. Pour cette raison, la Cour ne met pas en doute les allégations de celui-ci.

256. Le Gouvernement grec soutient toutefois que le requérant est responsable de sa situation, que les autorités ont agi avec toute la diligence nécessaire et qu'il lui appartenait de se montrer proactif pour améliorer sa situation.

257. Une controverse existe entre les parties au sujet de la remise au requérant de la brochure d'information destinées aux demandeurs d'asile. La Cour n'en aperçoit toutefois pas la pertinence puisque cette brochure n'indique pas que les demandeurs d'asile ont la possibilité de déclarer à la police qu'ils sont sans domicile et ne contient aucune information sur l'hébergement. Quant à la notification reçue par le requérant l'informant de l'obligation de se rendre à la préfecture de police de l'Attique pour déclarer son adresse de résidence (paragraphe 35 ci-dessus), la Cour est d'avis qu'elle est ambiguë et ne peut raisonnablement être considérée comme une information suffisante. Elle constate que le requérant n'a, à aucun moment, été dûment informé des possibilités de logement qui s'offraient à lui, à supposer qu'elles existent réellement.

258. La Cour n'aperçoit de toute façon pas comment les autorités pouvaient ignorer ou ne pas supposer que le requérant était sans domicile en Grèce. Elle relève que, selon le Gouvernement, il y a à ce jour moins de 1 000 places dans des centres d'accueil pour faire face à l'hébergement de dizaines de milliers de demandeurs d'asile. Elle note également que, selon le HCR, il est notoire qu'à ce jour un demandeur d'asile de sexe masculin et d'âge adulte n'a à peu près aucune chance de recevoir une

place dans un centre d'accueil et que d'après une étude menée de février à avril 2010, tous les demandeurs d'asile « Dublin » interrogés par le HCR étaient sans-abri. Ceux-ci vivent donc en grand nombre, à l'instar du requérant, dans des parcs ou des immeubles désaffectés (paragraphe 169, 244 et 245 ci-dessus).

259. Bien que la Cour ne soit pas en mesure de vérifier l'exactitude des propos du requérant quand il soutient avoir informé à plusieurs reprises les autorités grecques de sa situation avant décembre 2009, les données précitées sur la capacité d'accueil relativisent l'argument du Gouvernement selon lequel la passivité du requérant est à l'origine de sa situation. En tout état de cause, étant donné la précarité et la vulnérabilité particulières et notoires des demandeurs d'asile en Grèce, la Cour est d'avis que les autorités grecques ne pouvaient se contenter d'attendre que le requérant prenne l'initiative de s'adresser à la préfecture de police pour pourvoir à ces besoins essentiels.

260. La circonstance selon laquelle un hébergement en centre d'accueil aurait entre-temps été trouvé ne change pas la situation du requérant puisqu'à ce jour, aucune voie de communication n'a été établie par les autorités pour l'en informer. Cette situation est d'autant plus préoccupante que cette information figurait déjà dans les observations du Gouvernement soumises à la Cour le 1er février 2010 et que, devant la Grande Chambre, le Gouvernement a indiqué avoir rencontré le requérant le 21 juin 2010 et lui avoir remis en mains propres une convocation sans toutefois l'informer qu'un logement avait été trouvé.

261. Il n'apparaît pas non plus à la Cour que la possession d'une carte rose ait été ou ait pu être d'une quelconque utilité en pratique au requérant. La loi prévoit certes que, munis de la carte rose, les demandeurs d'asile ont accès au marché du travail, ce qui aurait permis au requérant d'essayer de mettre un terme à sa situation et de pourvoir à ses besoins essentiels. Là encore, il ressort des rapports consultés, que pratiquement, l'accès au marché du travail comporte tant d'obstacles administratifs qu'il ne peut être considéré comme une alternative réaliste (paragraphe 160 et 172 ci-dessus). A cela s'ajoutent les difficultés personnelles dues à l'absence de connaissance de la langue grecque par le requérant et à l'absence de tout réseau de soutien ainsi que le contexte général de crise économique.

262. Enfin, la Cour note que la situation dans laquelle se trouve le requérant dure depuis son transfert en Grèce en juin 2009, qu'elle est liée à son statut de demandeur d'asile et au fait que sa demande d'asile n'a pas encore été examinée par les autorités grecques. En d'autres termes, la Cour est d'avis que ces dernières auraient pu, si elles avaient agi avec célérité dans l'examen de la demande d'asile du requérant, abréger substantiellement ses souffrances.

263. Au vu de ce qui précède et compte tenu des obligations reposant sur les autorités grecques en vertu de la directive européenne Accueil (paragraphe 84 ci-dessus), la Cour est d'avis qu'elles n'ont pas dûment tenu compte de la vulnérabilité du requérant comme demandeur d'asile et doivent être tenues pour responsables, en raison de leur passivité, des conditions dans lesquelles il s'est trouvé pendant des mois, vivant dans la rue, sans ressources, sans accès à des sanitaires, ne disposant d'aucun moyen de subvenir à ses besoins essentiels. La Cour estime que le requérant a été victime d'un traitement humiliant témoignant d'un manque de respect pour sa dignité et que cette situation a, sans aucun doute, suscité chez lui des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à conduire au désespoir. Elle considère que de telles conditions d'existence, combinées avec l'incertitude prolongée dans laquelle il est resté et l'absence totale de perspective de voir sa situation s'améliorer, ont atteint le seuil de gravité requis par l'article 3 de la Convention.

264. Il s'ensuit que le requérant a s'est retrouvé, par le fait des autorités, dans une situation contraire à l'article 3 de la Convention. Dès lors, il y a eu violation de cette disposition.

Bewijslast

Verzoekende partij voert aan dat hij het voorwerp zal uitmaken van een nakende uitwijzing naar Italië, dat door België in het kader van de criteria zoals vastgelegd in de Dublin Verordening, als verantwoordelijke lidstaat mogelijks zal worden aangeduid voor de behandeling van zijn asielaanvraag; Verzoekende partij brengt conform voormeld arrest het begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Italië, hij het voorwerp zal uitmaken van een onmenselijke en onterende behandeling door het gebrek aan menswaardige opvangfaciliteiten;

In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoekende partij aangekomen is in Italië;

Zoals weergegeven in een recent rapport van de Commissaris voor Mensenrechten Hammerberg, OSAR, NOAS, CPT, ..., alsook uit recente gecommuniceerde zaken van het Europees Hof voor de Rechten van de mens blijkt de procedure te verlopen zoals die door verzoekende partij in haar middelen heeft uiteengezet en dat de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië fundamenteel tekortschieten;

Op basis van algemene rapporten kan gesteld worden dat tijdens voormelde procedure, verzoekende partij weer onderworpen zal worden aan een onmenselijke, dan wel onterende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M.;

Dat hoewel algemene rapporten volstaan om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M., voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M. ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep (A), anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde asielzoekers die op impliciete wijze werden overgedragen naar Italië in het licht van de Dublinverordening (B), zal verzoeker op basis van zijn ervaringen in Italië tevens kunnen aantonen dat hij in Italië reeds werd onderworpen aan een onterende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 E.V.R.M.;

Dat Verzoekende partij in casu verwijst naar de talrijke rapporten waaruit blijkt dat asielzoekers die het voorwerp uitmaken van de Dublin Verordening aan hun lot worden overgelaten; Dat de raadsman van verzoeker voor de Raad voor vreemdelingenbetwistingen tijdens de zitting van 29 mei 2012 inzake O W.F. (...) (rolnr. 97.645) het verwijt diende te aanhoren dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gediend is met de talrijke rapporten die in het kader van een UDN-procedure worden overgemaakt aan de Raad. Dat verzoeker zich derhalve beperkt tot verwijzingen naar de desbetreffende webadressen, waar de rapporten kunnen worden geconsulteerd;

Bewijslast - A. SYSTEMATISCHE PRAKTIJK

Het rest verzoeker nu aan te tonen dat er een wijdverspreide praktijk bestaat van onmenselijke opvangomstandigheden;

Onmenswaardige opvang van asielzoekers in Italië die onder de Dublin Verordening terugkeren

Dat men al in 2006 gewag maakt van het feit dat de opvangvoorzieningen voor asielzoekers niet voldoende waren ; Dat asielzoekers maar gedurende 45 dagen materieel hulp verkrijgen; Dat sindsdien de situatie continu verergerd;

Dat een rapport van Artsen zonder Grenzen van januari 2010 het volgende laat gelden betreffende opvangcentra en gesloten centra in Italië :

« Les données recueillies durant les visites de 2008 et 2009, montrent que malgré quelques améliorations concernant surtout la structure des bâtiments, les conditions sont assez semblables à celles qui avaient été constatées en 2003. De nombreux signes de mauvais fonctionnement persistent quel que soit l'organisme gestionnaire. Apparaissent en particulier : l'absence de protocoles d'accord fixant clairement les rapports entre les centres et le système de santé national, l'insuffisance des services de santé, d'assistance légale, sociale et psychologique. Apparaissent aussi des signes de profond malaise parmi les détenus, révélés par la fréquence d'incidents tels que des actes d'auto mutilations, rixes et actes de révolte. Malgré les profondes différences fonctionnelles et organisationnelles entre CIE et CARAJCDA, ces centres sont caractérisés par la cohabitation, dans la promiscuité, de personnes aux histoires et parcours très différents, comprenant des personnes vulnérables qui requièrent une assistance adaptée. (...)Les centres pour migrants semblent fonctionner comme des enclaves ayant leurs propres règles, sans contrôles extérieur ni indicateurs de qualité. (...)Les services de santé dans les centres ont tendance à offrir une assistance qui se limite à une prise en charge des situations d'urgence et à traiter les situations au cas par cas sans (comme cela est prévu dans les conventions passées avec le Ministère de l'intérieur), sans supervision des autorités de santé publique. Ainsi, les organismes nationaux et locaux d'accès aux soins ne jouent aucun rôle de contrôle de la qualité des protocoles ou des services de santé, du niveau d'hygiène et de salubrité des lieux. De plus, il n'existe ni critères homogènes d'évaluation, ni collecte et systématisation des données sanitaires, ni lignes de conduite communes de référence. En d'autres termes, chaque gestionnaire gère le service sanitaire comme bon lui semble, en répondant exclusivement aux observations de la Préfecture, et sans disposer des compétences spécifiques dans des domaines aussi délicats que les services de santé et l'assistance psychologique » ;

Vrije vertaling :

De gegevens die bij het bezoek in 2008 en 2009 werden verzameld, tonen aan dat ondanks enkele verbeteringen aan de structuur van het gebouw, de opvangomstandigheden zeer vergelijkbaar met die welke in 2003 werden vastgesteld. Talrijke indicaties wijzen op een slecht beheer, ongeacht de instantie die met het beheer is belast. In het bijzonder: het ontbreken van protocollen waarin duidelijk de relatie tussen de centra en de nationale gezondheidszorg wordt omschreven, de ontoereikende gezondheidszorg, de juridische, sociale en psychologische bijstand. Uit de frequentie van de incidenten, zoals daden van zelfverminking, gevechten en daden van weerspannigheid, blijkt dat er indicaties zijn van diepe onvrede onder de gedetineerden. Ondanks de grote functionele en organisatorische

verschillen tussen ICE en CARA / CDA, is het kenmerkend dat in deze centra de personen, met verschillende achtergrond, dicht op elkaar leven, waaronder tevens kwetsbare personen behoren die een specifieke bijstand nodig hebben. (...) De centra voor migranten lijken als enclaves met hun eigen regels, zonder externe controle of kwaliteitsindicatoren te functioneren. (...) De medische diensten in de centra hebben de neiging om hulp te verstrekken in noodsituaties en om die situaties van geval tot geval na te gaan zonder (zoals bepaald in de overeenkomsten met het Ministerie van Binnenlandse Zaken), zonder toezicht van de autoriteiten van de gezondheidszorg. De nationale en lokale organisaties spelen geen rol in de kwaliteitscontrole van de protocollen of van de gezondheidszorg, noch op het niveau van de hygiënische en sanitaire omstandigheden van de centra. Daarnaast zijn er geen uniforme beoordelingscriteria, noch een verzameling en systematisering van gezondheidsgegevens, noch gemeenschappelijke richtsnoeren. Met andere woorden, elke beheerder beheert de gezondheidszorg naar eigen inzicht, reageert alleen op de opmerkingen van de Prefectuur, en dit zonder dat er specifieke vaardigheden worden vereist voor dit gevoelig gebied, zoals de gezondheidszorg en de begeleiding. Dat het rapport⁹ van NOAS van april 2011 het volgende laat gelden betreffende de opvang van asielzoekers die terugkeren onder de Dublin Verordening:

"A third problem related to the Reception directive, is how Italy in many cases do not offer assistance from the moment the asylum seekers approach the police in order to make an application (see 2.1. and 3.1.). The directive (art. 13, paragraph 1) states "Member States shall ensure that material reception conditions are available to applicants when they make their application for asylum". In Italy, it has been common to provide accommodation only after the formal registration (verbalizzazione), causing an interval of weeks or even months before any assistance is made available. The question is then the meaning of the phrase "when they make their application" in the Directive. It seems reasonable to assume that the directive prescribes accommodation from the wish to apply for asylum is stated, as this also seems to be the common interpretation in other European countries.

The Italian Dublin Unit admits to be overloaded and not able to handle all requests about returnees from other European countries in time. The result is insufficient preparation before transfers are conducted, causing cases with individuals not being offered any services in the local community they are directed to. This creates a risk of harmful situations and is of course alarming in cases involving vulnerable individuals, like families with children and persons with a bad health condition.

The current situation in Italy, with the dramatic influx of new asylum seekers from the south, calls for an even greater focus on the specific situation of the individual asylum seeker and refugee when returns are considered. This implies careful investigations of the circumstances individuals will face upon return

⁹ NOAS (The Norwegian Organization for Asylum Seekers) Report, The Italian approach to asylum: system and core problems, April 2011

<http://www.noas.org/file.php?id=379>

Een derde probleem met betrekking tot de 'onthaalrichtlijn', is de manier waarop Italië in vele gevallen geen hulp biedt aan asielzoekers vanaf het moment dat de asielzoekers de politie benadert teneinde een asielaanvraag in te dienen, (zie 2.1. En 3.1.). De richtlijn (art. 13, paragraaf 1) bepaalt: "De lidstaten zorgen ervoor dat de materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn voor aanvragers wanneer zij hun asielverzoek indienen". In Italië was het gebruikelijk om accommodatie te bieden pas na de formele registratie (verbalizzazione), waardoor de hulp pas na een interval van weken of zelfs maanden beschikbaar wordt gesteld. De vraag is dan de betekenis van de uitdrukking in de richtlijn "wanneer zij hun aanvraag in dienen". Het lijkt redelijk om aan te nemen dat de richtlijn onthaal voorziet vanaf de wens om asiel aan te vragen wordt geuit, wat trouwens de gebruikelijke interpretatie is in andere Europese landen.

De Italiaanse Dublin Unit geeft toe te worden overbelast, waardoor ze niet in staat om alle verzoeken uitgaande van andere Europese landen tijdig af te handelen. Het gevolg is dat de dossiers onvoldoende zijn voorbereid voordat de overdracht wordt uitgevoerd, waardoor in vele gevallen aan de individuen geen nodige zorgverstrekking wordt aangeboden. Wanneer ze worden doorverwezen naar lokale gemeenschapsdiensten. Hierdoor ontstaat een risico op schadelijke situaties, dat alarmerend wordt wanneer het kwetsbare personen betreft, zoals gezinnen met kinderen en personen met een slechte gezondheidstoestand. De huidige situatie in Italië, met de dramatische instroom van nieuwe asielzoekers uit het zuiden, vraagt een nog grotere focus op de specifieke situatie van de individuele asielzoekers en vluchtelingen, die worden overgedragen. Dit houdt in dat voor personen die een nakende uitwijzing riskeren, de omstandigheden op een zorgvuldige wijze worden onderzocht.

Dat het Rapport van OSAR van mei 2011 het volgende vaststelt :

(...) le séjour dans un centre n'est accordé que pour une période limitée. Par conséquent, après cette période, les requérant-e-s d'asile se retrouvent sans aucune aide ou assistance de la part des autorités.

Ces problèmes concernent toutes les personnes relevant du domaine de l'asile — pas seulement celles qui font l'objet de la procédure, mais aussi celles qui ont obtenu le statut de réfugié ou une protection subsidiaire ou humanitaire.

(...)

La législation italienne garantit - au moins sur le papier — un accueil à tous les requérant-e-s d'asile. Toutefois, dans bien des cas, aucun hébergement n'est fourni par le gouvernement; la situation est spécialement tendue dans les grandes villes. Le délai entre le dépôt de la demande initiale à la questura et le moment où le ou la requérante se voit offrir un hébergement — avec la verbalisation - dure, selon nos informations, de quelques jours à plusieurs mois dans le pire des cas. Beaucoup de requérant-e-s d'asile sont alors laissé-e-s sans aucune aide et doivent trouver abri tout seul-e-s. La plupart finissent dans la rue. Des parties prenantes ont confirmé que tel était le cas à Milan, Turin et Rome.

(...)

La durée du séjour dans un centre ne peut être prolongée que pour les personnes considérées comme vulnérables. Lorsque le temps de la prolongation prend fin, elles doivent quitter le centre qu'elles soient encore en procédure ou qu'elles aient déjà obtenu un statut de protection. Ce sont particulièrement les personnes vulnérables qui ne sont souvent pas en mesure d'assurer leur existence. Certaines trouvent abri dans un squat et d'autres vivent dans la rue. Toutes souffrent d'une pauvreté extrême dans des conditions inhumaines et sans perspectives d'améliorer leur situation de vie personnelle.

Vrije vertaling :

Verblijf in een centrum wordt slechts toegekend voor een beperkte periode. Na deze periode zal de asielzoeker opnieuw geen hulp of steun ontvangen van de autoriteiten. Deze problemen hebben betrekking op alle mensen in het kader van de asielproblematiek - niet alleen die welke het voorwerp uitmaken van de asielprocedure, maar ook degenen waaraan de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

(...)

Italiaanse wet garandeert - althans in theorie - een opvangplaats voor alle asielzoekers. Echter, in vele gevallen is geen accommodatie voorzien door de overheid, waarbij de situatie voornamelijk gespannen is in grote steden. De tijd tussen de indiening van de eerste aanvraag bij het "Questura" en de effectieve toekenning van een opvangplaats duurt, zoals volgens onze bronnen, van enkele dagen tot meerdere maanden in het slechtste geval. Veel asielzoekers worden bijgevolg aan hun lot overgelaten en moeten zelf een opvangplaats vinden. De meeste personen belanden op straat. Belanghebbenden hebben bevestigd dat dit het geval was in Milaan, Turijn en Rome.

(...)

De verblijfsduur in het centrum kan worden verlengd voor personen die als kwetsbaar worden beschouwd. Als de verlengtijd is verstreken, moeten ze alsnog het centrum verlaten, ongeacht of ze nog in procedure zijn dan wel beschikken over een beschermingsstatus. Het zijn voornamelijk kwetsbare personen die niet in staat zijn om in hun behoeften te voorzien. Sommigen vinden hun toevlucht in een kraakpand en anderen leven op straat. Alle die personen lijden aan extreme armoede, en dit in onmenselijke omstandigheden, zonder de hoop dat hun levenssituatie op een dag zal verbeteren.

Dat ECRI een vierde rapport publiceerde in februari 2012 waarin gewag wordt gemaakt van het feit dat het aantal migranten in Italië nog steeds stijgt. (§109) ; Dat het ECRI een verschil maakte tussen de periode van 2006 tot eind 2010 en de situatie vanaf begin 2010; Dat dit rapport gewag maakt van een ontaarding van de opvangomstandigheden :

Dans son examen de la situation des réfugiés et des demandeurs d'asile en Italie, VECRI doit distinguer entre deux périodes. D'une part, entre 2006 et 2010 le nombre de demandes d'asile formulé en Italie a connu de fortes fluctuations, augmentant de 10 348 en 2006 à 30 324 en 2008, pour retomber à 17 603 en 2009. Le nombre d'arrivées par la mer était de 19 900 en 2007 et de 36 000 en 2008. Environ 75% des personnes arrivant par la mer demandaient l'asile, dont environ 50% se sont vu octroyer le statut de réfugié ou une autre forme de protection internationale. D'autre part, le nombre d'arrivées par la mer a de nouveau augmenté, de manière significative, suite aux événements dans certains pays d'Afrique du nord, début 2011. Ainsi, entre mi-janvier et fin mars 2011, environ 19 000 Tunisiens et 1 500 personnes parties de Libye sont arrivés à Lampedusa. Ces différentes situations sont examinées séparément.

Bij de beoordeling van de situatie van vluchtelingen en asielzoekers in Italië, moet het ECRI onderscheid maken tussen twee periodes. Enerzijds, schommelde het aantal asielverzoeken die in Italië tussen 2006 en 2010 werden ingediend sterk, een stijging van 10.348 in 2006 naar 30.324 in 2008, dalend naar 17.603 in 2009. Het aantal dat via de zee het land was binnengekomen was 19 900 in 2007 en 36.000 in 2008. Ongeveer 75% van de mensen die met de boot arriveerden vroegen asiel aan,

waarvan ongeveer 50% effectief de status van vluchteling of een andere vorm van internationale bescherming werd verleend. Anderzijds zijn het aantal binnenkomsten over de zee aanzienlijk gestegen tengevolge van de gebeurtenissen die begin 2011 in een aantal Afrikaanse landen plaatsvonden. Tussen half januari en eind maart 2011 zijn er ongeveer 19.000 Tunesiërs en 1500 mensen uit Libië aangekomen in Lampedusa. Deze situaties worden afzonderlijk besproken.

Dat de mensenrechtencommissaris in een rapport van 7 september 2011 de verergering van de opvangomstandigheden vaststelde;

Dat betreffende de opvang en de behandeling van de asielaanvragen van de personen die het voorwerp uitmaken van de Dublinprocedure de vorige rapporten het volgende vaststellen :

Dat uit een rapport (OSAR) blijkt dat Italië overweldigd wordt met terugnameaanvragen :

L'unité italienne de Dublin est submergée par les requêtes de reprise. La délégation a appris par la questura de Rome que bien des cas de reprise portent sur des personnes vulnérables pour lesquelles l'unité de Dublin reçoit des indications sur les traitements médicaux, le soutien médicamenteux ou psychiatrique dont elles ont besoin. Elle n'a de loin pas assez de ressources pour s'occuper de ces cas. La préfecture de Rome a déclaré à la délégation qu'elle apprécierait fort que d'autres pays européens ne renvoient pas des personnes vulnérables en Italie.

Vrije vertaling:

De Italiaanse cel Dublin wordt overspoeld met terugnameverzoeken. De delegatie werd door de "Questura" van Rome ingelicht dat talrijke terugnameverzoeken betrekking hadden op kwetsbare personen die in vele gevallen medische, psychiatrische of medische ondersteuning nodig hebben. Ze hebben bij lange na niet genoeg middelen om deze personen te behandelen. De prefectuur van Rome vertelde aan de delegatie dat ze zou waarderen dat andere Europese landen geen kwetsbare personen zou overdragen naar Italië.

Dat uit ondervermeld geciteerd rapport (NOAS) blijkt dat er geen opvang is voor asielzoekers die onder Dublinverordening terugkeren naar Italië :

In the Centro Enea centre there are 80 places reserved for Dublin returnees who arrive at the Fiumicino airport. Those who get access are allowed to stay for a maximum of two weeks while they wait for a place in the SPRAR system. However, if such a place is not available, they usually are allowed to continue the stay, which in some cases can last several months. Vulnerable asylum seekers are given priority for these 80 places. However, new Dublin returnees arrive every day, meaning that there are far from enough spaces. Previously, hotel rooms in Rome could be arranged as temporary solutions, but this is no longer possible due to lack of financing.

The case is often that individual returnees are simply directed to their respective areas and told to approach local authorities there, before any kind of reception services have been arranged. If a person has previously left a local project, it can be difficult to regain access to social services. This can lead to situations where individuals considered vulnerable are left on their own for varying periods of time.

But with the new, massive increase of applicants arriving in early 2011, the situation concerning accommodation is yet again unstable and unclear, and should be closely studied by other European States when considering returning asylum seekers to Italy.

As discussed, persons that have left a center without permission, permanently lose their right to a place. Because of this, many returnees are in the situation of not being offered accommodation throughout the procedure period

Vrije vertaling:

In het "Centro Enea" centrum zijn er 80 plaatsen voorzien voor personen die in het kader van de Dublinprocedure terugkeren en die aankomen op de luchthaven "Fiumicino". Degenen die toegang krijgen mogen in afwachting van de toekenning van een plaats in de SPRAR systeem, gedurende twee weken verblijven in voormeld centrum. Indien er geen plaats vrijkomt, kan hun verblijf in het centrum verlengd worden, in sommige gevallen kan het zelfs maanden duren. Kwetsbare asielzoekers krijgen voorrang voor deze 80 plaatsen. Elke dag komen echter nieuwe Dublin repatrianten aan, wat inhoudt dat er nog lang niet genoeg ruimte is. Voorheen konden hotelkamers in Rome worden ingericht bij wijze van tijdelijke oplossingen, maar dit is niet meer mogelijk bij gebrek aan financiering.

Vaak worden deze individuen geleid naar de respectievelijke gebieden, alwaar ze de lokale autoriteiten moeten aanspreken, nog voor hun onthaal door de lokale diensten is geregeld. Als een persoon een eerdere lokale project heeft verlaten, kan het moeilijk zijn om de toegang tot de sociale diensten terug te krijgen. Dit kan leiden tot situaties waarin kwetsbare mensen aan hun lot worden overgelaten gedurende een periode.

Door de nieuwe en enorme toename van kandidaat-asielzoekers die in het begin van 2011 aankwamen, is de accommodatie nog zeer instabiel en onduidelijk, waardoor het noodzakelijk is dat de Europese lidstaten dit probleem op zorgvuldige wijze bestuderen alvorens asielzoekers terug te sturen naar Italië. Zoals besproken verliezen personen die zonder toestemming een centrum hebben verlaten op permanente wijze hun recht op opvang. Hierdoor wordt aan de vele repatrianten geen accommodatie aangeboden gedurende de gehele asielprocedure.

Dat de Proasyl de volgende cijfers gaf betreffende 2009 :

*The occupied buildings as well as the settlements in Via delle Messi d'Oro appear to be sought out by a significant number of people who are returned to Rome-Fiumicino under the Dublin II Regulation.*²³ By 2004 the UNHCR in Rome described the former Somali Embassy as "Dublin House ", since it is the kind of housing that is typical for those transferred back to Italy from another European country. ²⁴ Because they have no right to accommodation or support for subsistence, those affected, if they are lucky, are given a train ticket at Fiumicino airport and then left to their own devices.²⁵ The oft-cited preferential treatment of the Dublin II returnees is practically nonexistent: according to official reports of SPRAR, 12% of returnees in 2008 and 2009 were handed over to a SPRAR project while 88% were left homeless. In 2008, of a total of 1.308 Dublin II returnees, 148 were taken into a SPRAR Project. In 2009, of 2.658 around 314 people were given accommodation.

²⁵ The NGO Arciconfraternità (Acf) is responsible for the assistance to the "Dublin returnees " at Fiumicino airport (at other airports there are also NGOs who have taken on this role; in Milan it is Caritas, previously the Italian Refugee Council CIR). In theory they should have access to all those returned. In practice this does not appear to be the case. None of the returnees we spoke with knew of the advice centre in Fiumicino. For those who had refugee status in Italy and were not returned under Dublin II but on a different legal basis, Acf has no responsibility.

Vrije vertaling:

De bezette gebouwen en de nederzettingen in de "Via delle Messi d'Oro" lijken te worden gezocht door een groot aantal mensen die onder de Dublin II-Ver ordening terugkwamen in Rome-Fiumicino. In 2004 beschreef de UNHCR in Rome de voormalige Somalische Ambassade als "Dublin House", want het is het soort woningen dat typisch zijn voor personen die vanuit andere lidstaten worden overgedragen aan Italië. Aangezien ze geen recht op opvang of materiële steun hebben, krijgen de "gelukkigen" een treinticket en moeten ze zelf in hun behoeften voorzien. De vaak genoemde voorkeursbehandeling van de Dublin II-repatrianten is praktisch onbestaand: volgens de officiële rapporten van SPRAR werden 12% van de repatrianten in 2008 en 2009 overgedragen aan een SPRAR project, terwijl 88%) dakloos waren. In 2008 werden 148 van de in totaal 1,308 Dublin II repatrianten opgenomen in een SPRAR Project In 2009 werden aan 314 personen van de 2.658 repatrianten in een accommodatie voorzien. De NGO "Arciconfraternità" (ACF) is verantwoordelijk voor de bijstand aan de "Dublin repatrianten" op de luchthaven van "Fiumicino" (op andere luchthavens zijn er ook NGO's die deze rol vervullen, bv. in Milaan is het Caritas, voorheen de Italiaanse Vluchtelingenwerk CIR). In theorie moeten ze toegang hebben tot al die teruggekeerd zijn. In de praktijk blijkt dit niet het geval. Voor degenen die de status van vluchteling toegekend kregen en bijgevolg niet waren teruggekeerd onder Dublin II, maar op een andere rechtsgrondslag, is het "Acf" niet verantwoordelijkheid.

Dat men rekening moet houden met het feit dat Hammarberg en het rapport ECRI gewag maken van een verergering in 2011 door de massale toestroom van migranten en asielzoekers in 2011;

Dat sindsdien de situatie enorm is verergerd door het grote aantal asielzoekers die sinds begin 2011 langs Noord Afrika naar het Europees continent vluchten;

Dat naast de massale toestroom van migranten de situatie nog wordt verergerd door de actuele economische crisis;

Samengevat kan worden gesteld dat:

-in deze recente rapporten gewag wordt gemaakt van het feit dat de Italiaanse asielpraktijk erg afwijkt van de Italiaanse wet;

-in vele gevallen personen geen toegang krijgen tot opvangstructuren tussen het eerste contact met de Italiaanse autoriteiten en de formele registratie van hun asielaanvraag; Dit kan vaak maanden duren;

Dat de asielzoekers op straat moeten overleven en aan hun lot zijn overgelaten;

-asielzoekers te kort hebben aan voedsel, persoonlijke hygiëne en medische hulp;

-daarenboven, op straat overleven ook gevaarlijk kan zijn omwille van het xenofobisch klimaat; Dat asielzoekers die op straat leven het risico lopen op diefstal, slagen en verwondingen, ...;

-de opvangomstandigheden zoals deze hierboven werden omschreven, mensonwaardig zijn;

Bewijslast - B. BEHOREN TOT VOORMELDE KWETSBARE GROEP

Dat verzoekende partij deel uitmaakt van een kwetsbare groep die het voorwerp uitmaakt van een systematische praktijk dat strijdig is met artikel 3 E.V.R.M. namelijk asielzoekers die terugkeren onder het Dublinsysteem;

Dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een nakende bijlage 26quater die vaak wordt afgeleverd op basis van een inwilliging van het terugnameverzoek;

Verzoeker heeft bijgevolg op basis van voormelde rapporten voldoende naar recht kunnen aantonen dat hij bij de verwijdering naar Italië een behandeling riskeert dat strijdig is met artikel 3 E.V.R.M.;

Vertrouwensbeginsel niet van toepassing- in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert

Nu het begin van bewijs van een risico op een onterende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M. werd bij gebracht, kan de overdragende Staat zich op basis van het vertrouwensbeginsel zich niet ontslaan van haar dwingende positieve verplichting om verzoeker niet aan een dergelijke behandeling bloot te stellen door verzoeker desondanks te verwijderen naar de bestemmingstaat;

Dat immers, « Malgré l'absence de mention expresse dans le texte bref et général de l'article 3 (art. 3), pareille extradition irait manifestement à l'encontre de l'esprit de ce dernier; aux yeux de la Cour, l'obligation implicite de ne pas extraditer s'étend aussi au cas où le fugitif risquerait de subir dans l'Etat de destination des peines ou traitements inhumains ou dégradants pros crits par ledit article (art. 3). » ;

Dat op 21 januari 2011 in een arrest M.S.S. tegen België en Griekenland het Europees Hof het volgende liet gelden betreffende het vermoeden van eerbiediging van de verdragsverplichtingen door andere Europese lidstaten:

« 339. La Cour relève que l'article 3 § 2 du règlement « Dublin » prévoit que, par dérogation à la règle générale inscrite à l'article 3 § 1, chaque Etat membre peut examiner une demande d'asile qui lui est présentée par un ressortissant d'un pays tiers, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères fixés dans le règlement. Il s'agit de la clause dite de « souveraineté ». Dans ce cas, cet Etat devient l'Etat membre responsable au sens du règlement de l'examen de la demande d'asile et assume les obligations qui sont liées à cette responsabilité.

340. La Cour en déduit que les autorités belges auraient pu, en vertu du règlement, s'abstenir de transférer le requérant si elles avaient considéré que le pays de destination, en l'occurrence la Grèce, ne remplissait pas ses obligations au regard de la Convention. Par conséquent, la Cour considère que la mesure litigieuse prise par les autorités belges ne relevait pas strictement des obligations juridiques internationales qui lient la Belgique et que, dès lors, la présomption de protection équivalente ne trouve pas à s'appliquer en l'espèce.

[...]

343. Cette jurisprudence a été confirmée et développée dans la décision K.R.S. (décision précitée).

[...]

la Cour a considéré qu'en l'absence de toute preuve contraire, il fallait présumer que la Grèce se conformerait aux obligations que lui imposaient les directives communautaires prévoyant les normes minimales en matière de procédure et d'accueil des demandeurs d'asile, qui avaient été transposées en droit grec, et qu'elle respecterait l'article 3 de la Convention.

De l'avis de la Cour, au vu des éléments dont disposaient à l'époque le Gouvernement britannique et la Cour, il était permis de présumer que la Grèce se conformait à ses obligations et ne renvoyait pas dans le pays d'origine du requérant, l'Iran.

[...]

345. La Cour doit donc maintenant se demander si les autorités belges auraient dû écarter la présomption selon laquelle les autorités grecques respecteraient leurs obligations internationales en matière d'asile, nonobstant la jurisprudence K.R.S. que, selon le Gouvernement, les autorités administratives et judiciaires ont voulu suivre en l'espèce.

346. La Cour est en désaccord avec le Gouvernement belge quand il fait valoir qu'à défaut de les avoir déclarées lors de son entretien, l'Office des étrangers ignorait, au moment où il a délivré l'ordre de quitter le territoire, les craintes du requérant en cas de transfert en Grèce.

347. Elle observe tout d'abord que de nombreuses informations et rapports sont venus s'ajouter aux éléments que la Cour avait à sa disposition quand elle a adopté sa décision K.R.S. en 2008. Ces informations et rapports font état de manière concordante, sur la base d'enquêtes sur le terrain, des difficultés pratiques que pose l'application du système « Dublin » en Grèce, des défaillances de la procédure d'asile et des pratiques de refoulement, direct ou indirect, sur une base individuelle ou collective.

351. Au surplus, la Cour remarque que la procédure menée par l'Office des étrangers en application du règlement « Dublin » n'a laissé aucune possibilité au requérant de faire état des raisons s'opposant à

son transfert vers la Grèce. Le formulaire, rempli par l'Office des étrangers, ne contient de fait aucune rubrique à ce sujet (paragraphe 130 ci-dessus).

352. Dans ces conditions, la Cour considère que la situation générale était connue des autorités belges et estime qu'il n'y a pas lieu de faire peser toute la charge de la preuve sur le requérant. Au contraire, elle juge établi qu'en dépit des quelques exemples d'application de la clause de souveraineté fournis par le Gouvernement qui, au demeurant, ne concernaient pas la Grèce, l'Office des étrangers appliquait systématiquement le règlement « Dublin » pour transférer des personnes vers la Grèce sans s'interroger sur l'opportunité d'y déroger.

353. [...] A cet égard, la Cour rappelle que l'existence de textes internes et l'acceptation de traités internationaux garantissant, en principe, le respect des droits fondamentaux ne suffisent pas, à elles seules, à assurer une protection adéquate contre le risque de mauvais traitements lorsque, comme en l'espèce, des sources fiables font état de pratiques des autorités - ou tolérées par celles-ci - manifestement contraires aux principes de la Convention (voir, mutatis mutandis, Saadi c. Italie [GC], no 37201/06, §147, CEDH2008-...).

354. En outre, la Cour est d'avis que les assurances diplomatiques données par la Grèce aux autorités belges ne constituaient pas une garantie suffisante. [...]

366. En l'espèce, la Cour a déjà conclu au caractère dégradant des conditions de détention qu'a subies le requérant et les conditions dans lesquelles il a vécu en Grèce (paragraphe 233, 234, 263 et 264 ci-dessus). Elle relève que, avant le transfert du requérant, ces faits étaient notoires et faciles à vérifier à partir d'un grand nombre de sources (paragraphe 162-164 ci-dessus). Elle tient également à souligner qu'il ne saurait d'aucune manière être reproché au requérant de ne pas avoir informé les autorités administratives belges des raisons pour lesquelles il ne souhaitait pas être transféré en Grèce. Elle a en effet constaté que la procédure devant l'Office des étrangers ne permettait pas d'en faire état et que les autorités belges appliquaient le règlement « Dublin » de façon automatique (paragraphe 352 ci-dessus). » ;

Dat uit voorafgaande men kan afleiden dat het vermoeden van eerbiediging van het E.V.R.M. als gevolg van de ondertekening van internationale verdragen door een andere Europese lidstaat niet kan worden weerhouden als verzoeker het begin van bewijs bijbrengt dat er een risico bestaat tot schending van artikel 3 E.V.R.M. in geval van verwijdering naar een Europese lidstaat in casu Italië;

Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie de redenering van het EHRM onlangs heeft bevestigd :

80 Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het E. VR.M.,

81 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

82 Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om verordening nr. 343/2003 na te leven.

83 De bestaansreden van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel

84 Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou ontstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze

verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

86 Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

94 Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

Overwegende dat uit wat voorafgaat en conform de rechtspraak van het E.V.R.M., verzoeker, op basis van algemene rapporten het begin van bewijs heeft bij gebracht dat er een risico bestaat dat hij zal worden onderworpen aan ontorende behandeling in Italië;

Zodat, de bestreden maatregel in het licht van artikel 3 E.V.R.M. niet is verantwoord;

TWEE MIDDEL: Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve beslissingen, in combinatie met artikel 3.2 van de Dublin Verordening 343/2003 en artikel 3 E.V.R.M.;

Aangezien, de bestreden beslissing rust op volgende overwegingen:

“Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake asielprocedure en inzake erkenning als vluchteling of persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijn 2004/83/EG en 2005/85/EG niet zouden respecteren (...) Gelet op al deze elementen, is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3 § 2 (...) van de Verordening van de Raad (EG Nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Terwijl, eerste onderdeel van het middel, op basis van zeer recente rapporten uitgaande van gerenommeerde organisaties duidelijk blijkt dat de opvang van asielzoekers problematisch is in Italië (zie de hierboven geciteerde rapporten aangaande de opvang van asielzoekers);

Dat deze vaststelling, welke berust op verkeerde feitelijke gronden, determinerend was teneinde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker te betekenen en zodoende zijn verwijdering naar Italië te bewerkstelligen;

Het spreekt voor zich dat de motivering juist moet zijn, waarbij het volstaat dat er een ernstige reden is om te twifelen aan de feitelijke correctheid van de motivering of dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat het weigeringsmotief feitelijk juist is, terwijl uit de stukken van het dossier het tegendeel kan worden afgeleid; (R.v.St., Notebaert, nr. 69.858, 27 november 1977; R.v.St, PVBA Algemene ondernemingen in grondwerken en vervoer Verhaeren en Co, nr. 72.029, 25 februari 1988)

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Zodat, de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;

Terwijl, tweede onderdeel van het middel artikel 3 § 2 van voormelde Verordening laat gelden dat “In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis

Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie dienaangaande opmerkt :

«86 Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

91 Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico 's een asielzoeker daadwerkelijk loopt indien hij aan deze lidstaat wordt overgedragen, kunnen de lidstaten dan ook op basis van informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat beoordelen, waardoor die risico 's zullen kunnen worden ingeschat.

92 Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003. De lidstaat die de asielzoeker moet overdragen, heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is, en kan dus niet onkundig zijn van het bestaan ervan.

93 Bovendien bepaalt artikel 80 VWEU dat aan het asielbeleid en de uitvoering daarvan de beginselen van solidariteit en billijke verdeling van de verantwoordelijkheid tussen de lidstaten, ook op financieel vlak, ten grondslag liggen. Richtlijn 2001/55 vormt een voorbeeld van die solidariteit, maar de daarin vervatte solidariteitsmechanismen gelden, zoals ter terechtzitting is vermeld, enkel voor volkomen uitzonderlijke situaties die binnen de werkingssfeer van deze richtlijn vallen, te weten de massale toestroom van ontheemden.

94 Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen.

Dat uiteraard op correcte wijze de geciteerde rapporten moeten worden gelezen opdat op wettelijke wijze kan worden geoordeeld of er grond bestaat om toepassing te maken van artikel 3 § 2 van voormelde Dublin Verordening en dit conform de overwegingen zoals opgenomen in voormeld arrest;

Dat wanneer, in tegenstelling tot de geciteerde rapporten, wordt geoordeeld dat “geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake asielprocedure en inzake erkenning als vluchteling of persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijn 2004/83/EG en 2005/85/EG niet zouden respecteren “, om alzo, zonder oog te hebben voor de in voormelde overwegingen bedoeld verbod van overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, te besluiten dat “derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3 § 2 (...) van de Verordening van de Raad (EG Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. ”, wordt artikel 3 § 2 van de Dublin Verordening geschonden, aangezien niet met een correcte feitenbevinding tot dergelijke conclusie is gekomen;

Zodat, een schending kan worden vastgesteld van artikel 3 § 2 van de Dublin Verordening;

Terwijl, derde onderdeel van het middel, zoals hierboven uiteengezet de verwerende partij - niettegenstaande voormelde uiteenzetting van verzoeker aangaande de toepassing van artikel 3 E.V.R.M. - m.b.t. de bewijslevering van het in artikel 3 E.V.R.M. bedoeld risico laat gelden dat “betrokkene tijdens zijn verhoor geen vrees uitte ten overstaan van de Italiaanse instanties en maakte geen melding van feiten, ervaringen, of omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. ”

Dat verzoeker verklaarde dat hij een verblijfsvergunning heeft ontvangen maar geen opvang en dat België een gastvrij land is;

Daargelaten het gegeven dat verzoeker betwist dat verwerende partij op uitdrukkelijke wijze heeft verzocht in welke omstandigheden hij al dan niet werd opgevangen, meent verzoeker dat zijn verklaringen in lijn liggen van hetgeen in voormelde rapporten wordt beweerd over de opvangmogelijkheden in Italië;

Dat zoals het EHRM reeds heeft gesteld in zijn arrest van 21 januari 2010, meer bepaald M.S.S. tegen België en Griekenland, de bewijslast niet geheel kan wegen op de schouders van verzoeker, zoals blijkt uit de overweging “352. Dans ces conditions, la Cour considère que la situation générale était connue des autorités belges et estime qu'il n'y a pas lieu de faire peser toute la charge de la preuve sur le requérant. Au contraire, elle juge établi qu'en dépit des quelques exemples d'application de la clause de souveraineté fournis par le Gouvernement qui, au demeurant, ne concernaient pas la Grèce, l'Office des

étrangers appliquait systématiquement le règlement « Dublin » pour transférer des personnes vers la Grèce sans s'interroger sur l'opportunité d'y déroger. » ;
In bestreden maatregel maakt de verwerende partij exact dezelfde foute inschatting m.b.t. de bewijslastbeoordeling aangaande de toepassing van artikel 3 E.V.R.M.;
Zodat, de bestreden beslissing die steunt op voormelde overwegingen die het resultaat zijn van een verkeerde beoordeling van de bewijslast betreffende de toepassing van artikel 3 E.V.R.M., niet afdoende gemotiveerd is;”

3.3.2.2. Beoordeling

3.3.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.2.2.2.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.3.2.2.2.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.2.2.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

3.3.2.2.4. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.5. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij pas in haar verzoekschrift op een algemene wijze verwijst naar de problemen in Italië. Het risico op een onmenselijke behandeling wordt door de verzoekende partij, zoals blijkt uit het administratief dossier, voor het eerst aangevoerd in haar verzoekschrift.

Uit het gehoorverslag van 20 december 2012 blijkt dat de verzoekende partij, na eerst gesteld te hebben dat zij in geen ander land asiel aanvraag, bevestigt dat zij voordien asiel aanvraag in Italië en een verblijfsvergunning kreeg voor 1 jaar, de echtgenote van de verzoekende partij een verblijfstitel kreeg voor drie jaren, dat zij stelde asiel aan te vragen in België omdat België een gastvrij land is. Haar wens niet naar Italië te willen gaan werd verder niet omschreven. De verzoekende partij uitte in elk geval geen vrees ten overstaan van de Italiaanse autoriteiten en maakte geen melding van feiten, hetzij ervaringen, die zouden kunnen wijzen op een gevaar van het bestaan van een schending van artikel 3 EVRM.

Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van zijn beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek betreffende de houding van de Italiaanse autoriteiten. Wel integendeel de verzoekende partij wees erop al eens een verblijfsvergunning van 1 jaar van de Italiaanse autoriteiten gekregen te hebben.

Waar de verzoekende partij thans stelt dat bij terugkeer naar Italië haar een onmenselijke dan wel menonterende behandeling wacht bij gebrek aan opvang, acht de Raad dit niet aannemelijk te meer de verzoekende partij over haar verblijf in Italië niet de minste klacht heeft geuit en de Raad in onwetendheid laat gedurende welke periode zij al daar heeft verbleven.

Waar de verzoekende partij verwijst naar verschillende motieven van het “*arrest MSS*” en een hele uiteenzetting geeft over de bewijslast is het inderdaad zo dat niet alle bewijslast betreffende het bestaan van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM op de schouders van de verzoekende partij dient gelegd te worden, dient er vastgesteld te worden dat *in casu* de verzoekende partij niet de minste aanwijzing heeft gegeven dat er in hare hoofde bezwaren of klachten bestaan betreffende de opvang, het verblijf en de behandeling van haar asielaanvraag in Italië. De verzoekende partij heeft zich beperkt tot het uiten van onaannemelijke verklaringen. Waar zij meent dat het Dublin-verhoor niet volstaat belet de verzoekende partij niets om bijkomende opmerkingen schriftelijk over te maken indien zij zou menen dat het verhoor gebrekkig was. Gelet op de tijdsperiode die de verzoekende partij heeft gehad tussen het verhoor en het nemen van de bestreden beslissing, heeft zij hiertoe ruim de kans gehad. Evenmin belet het rechtshulpstelsel in België de verzoekende partij toe te laten onmiddellijk een beroep te doen op bijstand door een advocaat. Het tegendeel hiervan wordt niet aangetoond.

Voorts stelt de verzoekende partij dat zij een begin van bewijs bijbrengt aangaande de te verwachten onmenselijke/mensonterende behandeling in Italië, hiermee enkel bedoelend dat zij verwijst naar algemene rapporten en naar rechtspraak van het Europese Hof.

Waar de verzoekende partij verwijst en citeert naar rapporten van Artsen zonder grenzen van januari 2010, het rapport van NOAS van april 2011, het rapport van OSAR van mei 2011, het rapport ECRI van februari 2012, een rapport van Proasyl dat cijfers geeft anno 2009 (sic) en een rapport van T. Hammerberg om de gebrekkige opvang aan te klagen, wat de verzoekende partij samengevat als:

“in deze recente rapporten gewag wordt gemaakt van het feit dat de Italiaanse asielpraktijk erg afwijkt van de Italiaanse wet;

-in vele gevallen personen geen toegang krijgen tot opvangstructuren tussen het eerste contact met de Italiaanse autoriteiten en de formele registratie van hun asielaanvraag; Dit kan vaak maanden duren; Dat de asielzoekers op straat moeten overleven en aan hun lot zijn overgelaten;

-asielzoekers te kort hebben aan voedsel, persoonlijke hygiëne en medische hulp;

-daarenboven, op straat overleven ook gevaarlijk kan zijn omwille van het xenofobisch klimaat; Dat asielzoekers die op straat leven het risico lopen op diefstal, slagen en verwondingen, ...;

-de opvangomstandigheden zoals deze hierboven werden omschreven, mensonwaardig zijn;”

Stelt de bestreden beslissing over de houding van de Italiaanse autoriteiten:

“Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor dat hij niet naar Italië wil gaan, maar duidde dit niet nader. Hij uitte tijdens zijn verhoor geen vrees ten overstaan van de Italiaanse instanties en maakte geen melding van feiten, ervaringen of omstandigheden, die aannemelijk zouden maken dat de betrokkene door overdracht aan Italië risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. Hij bracht met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen aan die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen.

We benadrukken dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non- refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", Oslo, april 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern, mei 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat hij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten (rapport OSAR p. 20). Op basis

van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties. Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (rapport NOAS, p.20). Zo worden in het centrum "Centro Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport NOAS, p. 23). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Italië in het nabije verleden een uitzonderlijk toestroom van immigranten kende door de politieke gebeurtenissen in Noord- Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familieleden te hebben. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 30.10.2012 dat hij lijdt aan astma. Hij bracht echter geen attesten of andere elementen betreffende zijn gezondheid aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat de betrokkene door redenen van gezondheid bij overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen moet worden besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zouden vormen."

De verwerende partij ging al dus over tot een onderzoek naar het mogelijke bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM indien de verzoekende partij wordt overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten.

Er kan al dus niet besloten worden dat de verwerende partij niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 en naar de principes die terug te vinden zijn in het arrest van 17 februari 2011 gekend onder nummer 565203 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen genomen in algemene vergadering.

Waar de verzoekende partij suggereert dat gans het opvangsysteem in Italië tekortschiet en de verzoekende partij door dit gegeven aan een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling zal blootstaan in de zin van artikel 3 EVRM, verwijst naar gedeeltes uit citaten van rapporten, hecht de Raad de grootste bewijswaarde aan de recente rapporten te weten OSAR, *Asylum procedure and reception conditions in Italy, may 2011* en NOAS, *The italian approach to asylum: Systems and core problems, April 2011*, waarbij aan dit laatste de voorkeur wordt gegeven omdat dit rapport gedetailleerder, uitgebreider is en meer concrete informatie bevat voor de asielzoekers die in het kader van de Dublin-II- Verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. Informatie uit 2006 acht de Raad als zijnde achterhaald. De verwerende partij steunt zich op deze rapporten om te besluiten dat een overdracht van de verzoekende partij naar Italië geen schending van artikel 3 EVRM tweeebrengt.

Bij de beoordeling van de gegevens uit dit rapport moet worden benadrukt dat het rapport in zijn geheel moet gelezen worden en dat er niet kan uitgegaan worden van enkel partiële gedeeltes waarnaar de verzoekende partij verwijst, hetzij uit citeert. Bovendien maakt het rapport NOAS een onderscheid tussen de asielzoekers die in Italië zijn gebleven na het indienen van een asielaanvraag en deze die ingevolge de Dublin-II- Verordening worden teruggewezen naar Italië. Uit dit rapport, dat zich in het administratieve dossier bevindt, blijkt dat een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook naar de procedureregels toe, zich opdringt. Lezing van dit rapport leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen, wat niet kan vastgesteld

worden door het Eurodac-verslag, maar wat de verzoekende partij naar eigen zeggen heeft erkend. (zie voormeld verslag, pagina 11). Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (zie NOAS verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de Questura zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van de verzoekende partij die door middel van haar raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht van de inhoud van het NOAS rapport, dat duidelijk maakt welke concrete stappen de verzoekende partij dient te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Diegene die een asielaanvraag in Italië had ingediend, nog geen interview heeft gehad en waar nog geen beslissing over de asielaanvraag werd genomen, krijgt meestal toegang tot de verdere afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen (pagina 13-14 voormeld verslag). Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin-II-Verordening betreft, meldt voormeld verslag dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA- centra onder meer in Rome en in Malpensa. Diegene die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating verliezen hun opvangplaats. *In casu*, gelet op het stilzwijgen van de verzoekende partij zijn er geen indicaties voorhanden dat de verzoekende partij zich in dat geval bevindt. Ook in de Fiumicino luchthaven krijgen overgenomen asielzoekers opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben voorrang (pagina 23 voormeld verslag). Meteen is duidelijk dat er wel degelijk opvangmogelijkheden bestaan in Italië, dat weliswaar er problemen zijn zeker bij asielzoekers die niet goed geïnformeerd zijn, wat *in casu* niet het geval is nu de raadsman het verslag kent dat verschillende organisaties vermeldt waartoe de verzoekende partij zich kan richten.

Evenwel blijkt ook uit het verslag dat, om een nog meer gedetailleerde analyse te verrichten het onontbeerlijk is dat de verzoekende partij alle concrete gegevens over haar asielprocedure bijbrengt, minstens verhaalt indien zij van de verwerende partij verwachten dat haar onderzoek nog diepgaander zou zijn. Ook op de verzoekende partij rust een gedeelte van de bewijslast en van haar mag verwacht worden dat zij de waarheid spreekt en op gedetailleerde wijze concrete gegevens onmiddellijk kenbaar maakt ter gelegenheid van het eerste verhoor onder meer bijbrengt over de plaatsen waar zij geweest is in Italië en in welk stadium haar asielprocedure is. De redenering van de verzoekende partij die ééenzijdig de bewijslast legt op de verwerende partij of op de Raad, kan niet gevolgd worden. Het gegeven dat er nog geen formeel akkoord is vanwege de Italiaanse autoriteiten betreffende de terugname, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De verzoekende partij heeft zich in een stilzwijgen gehuld, enkel gesteld astma problemen te kennen en geen familie te hebben in België. Gelet op dit gebrek aan spontane medewerking en het stilzwijgen worden de klachten die thans zijn geuit niet aannemelijk gemaakt.

Ten overvloede blijkt uit het rapport NOAS dat tijdens de asielprocedure na de registratie de verzoekende partij recht heeft op gratis gezondheidszorg (pagina 32).

Voorts kan niet aanvaard worden dat de verzoekende partij behoort tot een kwetsbare groep. Zij toont dit geenszins aan. Evenmin toont de verzoekende partij in haar concreet geval aan, en dit mede gelet op haar gebrekkige medewerking en stilzwijgen tijdens haar verhoor voor het nemen van de bestreden beslissing dat er *in casu* sprake kan zijn van een ernstige vrees van het tekortschieten van het systeem van de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Italië, waar in het arrest van het Hof van Justitie in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department (C411/10). Het weze herhaald dat de verzoekende partij niet de minste klacht over haar verblijf in Italië uitte alhoewel zij erkende een verblijfsvergunning van 1 jaar te hebben gekregen zodat van haar mag verwacht worden dat indien zij problemen kende, zij deze onmiddellijk kenbaar zou maken.

Evenmin zijn er aanwijzingen dat de verzoekende partij het risico loopt terug gezonden worden naar haar land van herkomst door de Italiaanse autoriteiten, gelet op hetgeen voorafgaat. *Prima facie* toont de verzoekende partij geen schending van het non-refoulementbeginsel aan.

Prima facie maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk en lijkt zij geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.3.2.3 In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

In casu zet de verzoekende partij uiteen dat zij erin slaagt het begin van bewijs bij te brengen dat bij overdracht naar Italië zij onderworpen wordt aan een in artikel 3 EVRM bedoelde handeling. Zij wijst erop dat zij behoort tot de kwetsbare groep, zijnde asielzoekers die op impliciete wijze worden overgedragen aan Italië. Met verwijzing naar hetgeen voorafgaat in het onderzoek naar het bestaan van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM werd er onderzocht of de verzoekende partij een verdedigbare grief heeft, wat niet het geval is. De verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat er een reëel risico bestaat dat artikel 3 EVRM geschonden zal zijn en maakt evenmin aannemelijk dat zij geen opvang zal krijgen of deel uitmaakt van een kwetsbare groep.

In casu dient te worden opgemerkt dat het door de verzoekende partij beschreven nadeel quasi identiek en samenlopend is aan het betoog dat werd uiteengezet in het raam van het hiervoor onderzochte middel.

Op grond van de hiervoor aangehaalde cumulatieve vereiste, volstaat een verwijzing in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar datgene wat werd aangevoerd in de rest van het verzoekschrift, *in casu* het middel, bijgevolg niet, gelet op het ontbreken van het aanvoeren van een verdedigbare grief (RvS 12 september 2002, nr. 110.183). Evenmin komt het aan de Raad toe om zelf uit het door de verzoekende partij aangebrachte betoog af te leiden waarin nu juist de ernst van het vermeende nadeel bestaat, laat staan de herstelbaarheid ervan te onderzoeken.

Uit wat voorgaat volgt dat met dit betoog, dat bestaat uit het poneren van blote en hypothetische beweringen op basis van algemene informatie zonder nadere concrete duiding hoe deze betrekking hebben op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij die zich in een stilzwijgen over het door haar beleefde in Italië omhulde en alleszins geen klacht uitte, op generlei wijze het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van haar met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. Bijgevolg beperkt de verzoekende partij zich tot aantijgingen die niet volstaan om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.4.2. Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij wordt aangetoond. De blote beweringen waartoe de verzoekende partij zich beperkt volstaan niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zullen ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

M. BEELEN